

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/79/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014201049
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014201049.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobkyne: P. T., bytom X. XXXX/X, P. nad O., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor pomoci v hmotnej núdzi, so sídlom Špitalska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/6610-0025 zo dňa 14. augusta 2014, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 5S/60/2014-27 zo dňa 23. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 5S/60/2014-27 zo dňa 23. septembra 2015, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 5S/60/2014-27 zo dňa 23. septembra 2015, podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/6610-0025 zo dňa 14. augusta 2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, Vranou nad Topľou, odboru sociálnych vecí a rodiny č. VT1/OPVHN/SOC/2014/24680-0011 zo dňa 09.06.2014 o nepriznaní dávky a príspevkov od 01.02.2011 do 28.02.2011 podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa ustanovenia § 2 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o priznaní dávky a príspevkov v sume 100,03 eur od 01.03.2011 do 31.03.2011 a v sume 96,51 eur od 01.04.2011 do 31.05.2011 podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa ustanovenia § 2, § 10, § 11, § 13, § 17 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Žalobkyni pre neúspech v konaní a

žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprislúchala.

Krajský súd uviedol, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia preskúmal konanie, ktoré mu predchádzalo ako aj napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a posúdil opodstatnenosť dôvodov uvedených žalobkyňou v podanom odvolaní. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že žalobkyňa podala žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi dňa 21.02.2011. Spoločne so žalobkyňou sa posudzoval aj jej nezaopatrený syn W. X., nar. XX.XX.XXXX. Žalobkyňa okrem iného k žiadosti predložila potvrdenie o zaplatení nájomného a úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu spolu s listom vlastníctva k bytu a rozhodnutie sociálnej poisťovne o tom, že nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa bol poskytovaný rodičovský príspevok posledný v sume 190,10 eur za mesiac január 2011, vyplatený v mesiaci február 2011. Ďalej bolo zrejmé, že prvostupňový správny orgán listom zo dňa 18.03.2011 vyzval žalobkyňu, aby predložila okrem iného rozsudok súdu o priznaní výživného na dieťa alebo súdom schválenú rodičovskú dohodu alebo potvrdenie, že sa vedie konanie v uvedenej veci. Na základe výzvy žalobkyňa oznámila, že žiadny rozsudok o výživnom nemá, pretože otec dieťaťa sa dobrovoľne o dieťa stará a to tak, že kúpi všetko, čo dieťaťu treba.

Dňa 04.04.2011 prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 201157327/001 rozhodol o nepriznaní dávky v hmotnej núdzi a príspevkov k nej z dôvodu, že si neuplatnila zákonné nároky vo forme výživného pre jej nezaopatreného syna. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žalovaný ako odvolací orgán rozhodnutím č. AA/2011/09336-OPHN zo dňa 06.06.2011 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Žalobkyňa dňa 20.06.2011 podala žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu na Krajský súd v Prešove, ktorý rozsudkom č.k. 2S/13/2011-63 zo dňa 13.01.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.05.2013 rozhodnutie odvolacieho orgánu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žiadne ustanovenia neupresňujú, resp. nešpecifikujú akým spôsobom má žalobkyňa preukázať, že výživné na maloleté dieťa pravidelne mesačne od otca maloletého dieťaťa dostáva. Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Prešove sa odvolací orgán odvolal a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 7Sžo/15/2012 zo dňa 24.04.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.05.2013 rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil. Na základe uvedených rozsudkov rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2013/12-002 zo dňa 13.08.2013 odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 04.04.2011 zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, v ktorom uložil prvostupňovému správne mu orgánu doplniť dokazovanie vo veci platenia výživného na nezaopatrené dieťa žalobkyne v intenciách rozsudkov Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Listom zo dňa 18.12.2013 prvostupňový správny orgán vyzval žalobkyňu, aby predložila listinné dôkazy, a to dohodu o výživnom na maloleté dieťa a výpis z účtov alebo doklady - šeky o zaplatení výživného na maloletého syna. Dňa 31.12.2013 predložila žalobkyňa úradu výpis z účtu od 01.02.2011 do 30.12.2013, z ktorého je zrejmé, že otec maloletého mesačne prispieval na výživu svojho syna sumou 30,- eur mesačne. Súčasne dňa 31.12.2013 predložila úradu dohodu o výživnom na maloleté dieťa uzatvorenú medzi žalobkyňou a L. X., otcom maloletého syna žalobkyne, v ktorej sa dohodli na výživnom v sume 30,- eur mesačne.

Následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. VT1/OPVHN/SOC/2014/24680-0008 zo dňa 28.02.2014 rozhodol, že žalobkyňa v mesiaci február 2011 nie je občanom v hmotnej núdzi, nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznáva sa jej dávka v hmotnej núdzi a súčasne, že sa jej od 01.03.2011 do 31.03.2011 priznáva dávka a príspevky v sume 100,03 eur a od 01.04.2011 do 31.05.2011 v sume 96,50 eur. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolala a žalovaný ako odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie rozhodnutím č. PS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/6610-0010 zo dňa 05.05.2014 zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu, že žalobkyňa vzniesla námietku zaujatosti zamestnankyne prvostupňového správneho orgánu a tento sa s touto námietkou nevysporiadal. Prvostupňový správny orgán ďalším rozhodnutím č. VT1/OPVHN/SOC/2014/24680-0009 zo dňa 09.06.2014 vyhovel námietke zaujatosti žalobkyne a z konania vylúčil označenú zamestnankyňu. Súčasne napadnutým rozhodnutím rozhodol o nároku žalobkyne.

Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia argumentoval, že žalobkyňa mala v mesiaci február 2011 vyplatený rodičovský príspevok v sume 190,10 eur, výživné na maloletého syna v sume 30,- eur a prídavok na dieťa z členského štátu EÚ nad sumu prídavku na dieťa v Slovenskej republike v sume 78,27 eur (celková suma prídavku na dieťa z členského štátu EÚ je 100,28 eur). Celkový príjem žalobkyne a jej syna na účely posudzovania hmotnej núdze v mesiaci február 2011 bol 298,37 eur. Suma životného minima pre rodinu žalobkyne v mesiaci február 2011 bola 269,99 eur (185,38 eur + 84,61 eur). Pretože v mesiaci február 2011 bol príjem žalobkyne a jej syna vyšší ako je životné minimum pre nich, nepovažujú sa v tomto mesiaci za občanov v hmotnej núdzi, nespĺňajú nárok na pomoc v hmotnej núdzi a dávka a príspevky sa im nepriznávajú. K námietke žalobkyne, že rodičovský príspevok nemal byť započítaný do príjmu uviedol, že podľa ustanovenia § 6 Zákona o pomoci v hmotnej núdzi je úrad povinný skúmať príjem v mesiaci, v ktorom bola podaná žiadosť, to znamená príjem, ktorý bol žiadateľovi v tom ktorom mesiaci reálne vyplatený bez ohľadu na to, za aký mesiac bol tento príjem vyplatený. V mesiaci marec 2011 mala žalobkyňa vyplatené výživné pre maloletého syna v sume 30,- eur a prídavok na dieťa z členského štátu EÚ nad sumu prídavku na dieťa v Slovenskej republike v sume 78,27 eur. Celkový príjem žalobkyne a jej syna na účely posudzovania hmotnej núdze v mesiaci marec 2011 bol 108,27 eur. Žalobkyňa a jej syn majú teda nárok na dávku v sume 115,10 eur, príspevok na zdravotnú starostlivosť v celkovej sume 4,- eur a príspevok na bývanie v sume 89,20 eur. Celková suma nárokov pre žalobkyňu a jej syna je 208,30 eur. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 Zákona o pomoci v hmotnej núdzi sa výška dávky a príspevkov určí ako rozdiel medzi sumou nárokov, t.j. 208,30 eur a sumou príjmov, t.j. 108,27 eur. Dávka a príspevky v mesiaci marec 2011 pre žalobkyňu a jej syna je 100,03 eur. Ďalej dôvodil, že v mesiaci apríl 2011 a máj 2011 mala žalobkyňa a jej syn príjem na účely posudzovania hmotnej núdze pozostávajúci z výživného pre jej maloletého syna v sume 30,- eur mesačne a prídavok na dieťa z členského štátu EÚ nad sumu prídavku na dieťa v Slovenskej republike v sume 81,79 eur mesačne. Celkový príjem na účely posudzovania hmotnej núdze v mesiacoch apríl 2011 a máj 2011 mala žalobkyňa a jej syn v sume 111,79 eur. Suma nárokov bola v daných mesiacoch rovnaká, ako v mesiaci marec 2011, t.j. 208,30 eur. V zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákona o pomoci v hmotnej núdzi v mesiacoch apríl 2011 a máj 2011 žalobkyni patrí dávka a príspevky v sume 96,50 eur mesačne (208,30 eur - 111,79 eur). V závere žalovaný konštatoval, že rozhodnutie postup prvostupňového správneho orgánu v konaní o žiadosti o pomoc v hmotnej núdzi je v súlade so Zákonom o pomoci v hmotnej núdzi.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalobkyňa podala prvostupňovému správneému orgánu žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi dňa 21.02.2011. Z obsahu žiadosti je zrejmé, že spoločne posudzovanou osobou bol nezaopatrený syn W. X., nar. XX.XX.XXXX. Ku dňu podania žiadosti bolo preukázané, že žalobkyňa poberala rodičovský príspevok vo výške 190,10 eur mesačne ešte v mesiaci február 2011, výživné na nezaopatreného syna 30,- eur a prídavok na dieťa z členského štátu EÚ nad sumu prídavku na dieťa v Slovenskej republike v sume 78,27 eur. Jej príjem v mesiaci február bol celkom 298,37 eur.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v intenciách ustanovenia §§ 33 ods. 1, §§ 1, 2, 6, § 5 ods. 1 písm. h/, § 25 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. a ustanovenia § 2 zákona č. 601/2003 Z.z. a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

Krajský súd vychádzajúc z námietky žalobkyne uvedenej v žalobe sa zamerl na to, či rodičovský príspevok, ktorý bol žalobkyni vyplatený v mesiaci február mal byť v mesiaci február započítaný pre účely hmotnej núdze za okolností, keď jej tento príspevok patril podľa zákona č. 280/2002 Z.z. o rodičovskom príspevku za mesiac január 2011 a k 31.01.2011 jej nárok na rodičovský príspevok zo zákona zanikol. Síce krajský súd skonštatoval, že podľa zákona o rodičovskom príspevku platiteľ vypláca rodičovský príspevok mesačne pozadu a to najneskôr do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom oprávnená osoba splnila nárok na rodičovský príspevok. Ak teda žalobkyni vznikol nárok na rodičovský príspevok do 31.01.2011, posledný príspevok jej mohol byť a aj bol vyplatený, v mesiaci február 2011. Ďalej však konštatoval, že zákon o hmotnej núdzi v ustanovení § 6 upravuje, že príjem na účely posudzovania v hmotnej núdzi, zabezpečenia

základných životných podmienok a pomoci v hmotnej núdzi sa zisťuje za kalendárny mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť. V ustanovení § 5 upravuje tento zákon, čo sa za príjem považuje, avšak neupravuje čo pojem „príjem“ znamená. „Príjem“ ako ekonomický pojem vo všeobecnosti znamená prírastok peňažných prostriedkov a peňažných ekvivalentov (napr. § 2 ods. 4 písm. f/ zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve) z čoho vyplýva, že príjmom môžu byť len peňažné prostriedky, ktoré boli skutočne vyplatené, nie na ktoré vznikol alebo má vzniknúť nárok na ich výplatu. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že ak bol žalobkyňi v mesiaci február 2011 vyplatený rodičovský príspevok (za mesiac január 2011), správne orgány postupovali v súlade so zákonom (ustanovenie § 6 zákona v hmotnej núdzi), pokiaľ tento rodičovský príspevok započítali ako príjem na účely posudzovania hmotnej núdze za kalendárny mesiac, v ktorom bola žiadosť žalobkyne o dávku a príspevok v hmotnej núdzi podaná (21.02.2011), t.j. za mesiac február. Príjem v mesiaci február 2011 (298,37 eur) bol u žalobkyne vyšší ako suma životného minima (183,38 eur na žalobkyňu + 84,61 eur na nezaopatreného syna = 269,37 eur), preto keď správne orgány rozhodli, že za obdobie od 01.02.2011 od 28.02.2011 sa žalobkyňa a spolu posudzovaný syn nepovažujú za občanov v hmotnej núdzi a tým nespĺňajú nárok na pomoc v hmotnej núdzi, postupovali v súlade so zákonom.

Záverom krajský súd skonštatoval, že správne orgány v konaní o nároku žalobkyne na dávku a príspevky v hmotnej núdzi postupovali v súlade s ustanoveniami správneho poriadku a rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vychádzalo zo spoľahlivo zisteného stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, aj akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základne rozhodoval.

Z vyššie uvedených dôvodov, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil späť na ďalšie konanie. Žalobkyňa sa nestotožnila s názorom krajského súdu a uviedla, že úrady práce, aspoň ten vo Vranove nad Topľou, v skutočnosti nezapočítava príjem do mesiaca, v ktorom bol vyplatený. Uvedené tvrdenie podložila potvrdením o poberaní dávky v hmotnej núdzi za rok 2014 (vyplatené dávky v jednotlivých mesiacoch a dávky za jednotlivé mesiace) s tým, že pokiaľ by započítavali, nevznikol by jej nárok na dávku v 6., 10. a 12. mesiaci 2014, keďže sumy za tieto mesiace sú vysoko nad životným minimom.

3.

V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu sa žalovaný plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu v predmetnej veci a navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Zastával názor, že pri vydávaní žalobou napadnutého rozhodnutia nedošlo zo strany žalovaného k porušeniu zákonnosti, ten vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, preto súd vo veci správne a zákonne rozhodol.

Žalovaný poukázal na ustanovenie § 25 ods. 3, 4 a 5 zákona č. 599/2003 Z.z., z ktorého je zrejmé, že po podaní žiadosti o pomoc v hmotnej núdzi až do priznania nároku uplynie určitá doba, za ktorú sa po právoplatnosti rozhodnutia priznaná pomoc v hmotnej núdzi za jednotlivé mesiace odo dňa podania žiadosti a za tieto mesiace sa táto pomoc doplatí. Mal za to, že takto úradom doplatená suma, je samotné poskytnutie pomoci v hmotnej núdzi za jednotlivé mesiace odo dňa podania žiadosti, a preto tento doplatok pomoci v hmotnej núdzi nemožno považovať za taký príjem, na ktorý sa prihliada pri výpočte pomoci v hmotnej núdzi podľa ustanovenia § 5 ods. 1, 2 a 3 zákona.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho

v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ustanovenie § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobkyne (ustanovenie § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a ustanovenie § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ustanovenie § 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ustanovenie § 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a ustanovenie § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa proti žalovanému správneho orgánu domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia č.j. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/6610-0025 zo dňa 14. augusta 2014, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č.j. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/6610-0025 zo dňa 14. augusta 2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, Vranou nad Topľou, odboru sociálnych vecí a rodiny č. VT1/OPVHN/SOC/2014/24680-0011 zo dňa 09.06.2014 o nepriznaní dávky a príspevkov od 01.02.2011 do 28.02.2011 podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa ustanovenia § 2 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o priznaní dávky a príspevkov v sume 100,03 eur od 01.03.2011 do 31.03.2011 a v sume 96,51 eur od 01.04.2011 do 31.05.2011 podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa ustanovenia § 2, § 10, § 11, § 13, § 17 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správneho orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

5.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach odvolania ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Námietku žalobkyne vznesenú v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu vyhodnotil odvolací súd ako právne irelevantnú. Žalobkyňou predložené potvrdenia o poberaní dávky v hmotnej núdzi za rok 2014 (dávky za jednotlivé mesiace a vyplatené dávky v jednotlivých mesiacoch) nepreukazujú ňou tvrdenú skutočnosť, že správne orgány v skutočnosti nezapočítavajú príjem do mesiaca v ktorom bol vyplatený, ale do mesiaca za ktorý mali byť vyplatené. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto preukazujú iba to, že žalobkyňa v roku 2014 poberala dávky v hmotnej núdzi (vyčíslené za jednotlivé mesiace) a aj to, že jej bolo vyplatené a v akej výške. Správnym orgánom priznané a vyplácané dávky v hmotnej núdzi sa nepovažujú v súlade s ustanovením § 5 ods. 3 zákona č. 599/2003 Z.z. v spojení s ustanovením § 4 zákona č. 601/2003 Z.z. za príjem na účely posudzovania hmotnej núdze, zabezpečenia základných životných podmienok a pomoci v hmotnej núdzi. Okrem toho predmetom konania vedenom na krajskom súde bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vydaného v správnom konaní, v ktorom o. i. nebola žalobkyňi priznaná dávka a príspevky v hmotnej núdzi za mesiac február 2011, keďže žalobkyňa ani spolu posudzovaná osoba neboli občanmi v hmotnej núdzi. Sporným medzi účastníkmi konania zostala právna otázka, či možno za príjem na účely posudzovania hmotnej núdze, zabezpečenia základných životných podmienok a pomoci v hmotnej núdzi považovať aj rodičovský príspevok vyplatený v mesiaci február 2011 za kalendárny mesiac január 2011. Krajský súd sa pri svojom rozhodovaní na zodpovedanie tejto otázky zameral, pričom túto aj správne právne posúdil a náležite odôvodnil, s čím sa odvolací súd plne stotožnil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, a preto ich rozhodnutia sú vecne a právne správne, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1/ OSP

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 250k ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnej žalobkyňi

náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne mu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.